

ВТОРЫЙ ВЕЧЕРЕНЬ РАЗГОВОРЪ.

ЗА ДЛЪЖНОСТИ-ТЫ КЪ БЛИЖНЕМУ.

Слънце-то на зарань-тж още не бѣ претекло всичко-то си поприще, а Андрей бѣше вече сѣднѣлъ съ дѣца-та си при кореня на старж-тж маслинѣ. Слѣдъ малко время дойде и сосѣдъ Теофилъ съ дѣца-та си, и съ онова свѣтло лице, което изливаше веселость въ души-ты на другы-ты.

Любезны мои дѣца, рече имъ, като сѣднѣ и гы попригърнѣ всички-ты нѣ рядъ. Чтото ви казахъ вчера, могло бы почти да бѣде доволно да вы постави благополучны, ако бы имали да живѣете сами на тойзи свѣтъ. Тойзи свѣтъ обаче не е создаденъ само за васъ. Каквото искате вы да живѣете и да сте благополучны, така искатъ и другы. Но тѣи другы-ти челоуѣци, съ които щете живѣете заедно, не сж всякога добри и разумни. И добри и разумни ако ся предположатъ, всякога сж челоуѣци и слѣдователно погрѣшяватъ, каквото и вы сами чясто грѣшите. И така трѣбва да научите, что имате да правите, та да проживѣете между нихъ безопасно, мирно и благополучно, чтото да имѣтъ и они желаніе да содѣйствуютъ во ваше-то благополучіе.

Колкото за безопасность, речете, че сж земены мѣры. Было время, дѣца мои, въ което челоуѣци-ти не сж были толкова безопасни по между си. Това